

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΤΑΞΥ των περιέργων που είχαν συγκεντρωθεί έξω απ' τή μοιραρχία, για να δούνε τους κακούργους, ήταν κι ένας νέος Πατριώτης, ο Σπυρίδιον Κάτιλας.

Ο Κάτιλας θορυβούσε πολύ απ' τους άλλους, έβριζε και περιέταζε τους χωροφύλακας. Ένας φρουρός τον έσπρωξε τότε κι ο Κάτιλας, χωρίς να χάσει καιρό, τράβηξε μιά τεραστιά κίμα και του έπετέθη...

"Αν δέν πρόφταναν να τόν συζητήσουν μερικοί χωροφύλακες, ο Κάτιλας θα είχε στείλει τόν άτιμο φρουρό στον άλλο κόσμο, για ψήλλον πήδημα.

Του πήσαν εύτυχως τό μαχαίρι και τότε πλέον τόν άφησαν ή μάλλον κατόρθωσε να ξεφύγει από τιά χέρια τους. Ξέφυγε όμως όχι για να τραπή εις φυγήν. Κάθε άλλο. Ο νεαρός Πατριώτης είχε πλέον άγριφει. Φιλότιμο εινε αυτό, δέν εινε άσπεία. Έννοούσε να έκδικηθή. Κι άμέσως, χωρίς κανέναν να τό περιμένει ή να τό ύποπτεύουν, τράβηξε από τή ζώνη του —ζώνη όπλοπαλιετο! — μια αδιμούτσουνη (δικανή) κουμπούρα, έτοιμος να σκορπίσει γύρω του τό θάνατο. Άλλά και πάλι δέν επρόλαβε ν'... άνδραγαθήσει. Πρόφτασαν κι αυτή τή φορά να τόν πιάσουν οι χωροφύλακες και να τόν άφοπλίουν εκ νέου.

στούς δυό μελλοθανάτους κακούρ-

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Και τώρα, άς ξαναγυρίσουμε γους. Κλεισμένα στο κρατητήριο τής μοιραρχίας Πατριών, περίμεναν να ξημερώσει τό τελευταίο πρωί, ή στερνή αυγή τής ζωής των.

Έξω ο κόσμος μελίσσι. Νύχτωσε, πέρασε ή ώρα κι οι Πατρινοί δέν έννοούσαν να πάνε στα σπίτια τους. Η έπιθυμία να δούνε τους κακούργους, να παραστούν κατά τή μεταφορά τους στον τόπο τής εκτέλεσως, τους έκανε —τους πού πολλούς— να ξενυχτήσουν έξω απ' τή μοιραρχία, να ξεροσταλιάσουν εκεί ως τό πρωί. Χαρά στο κουράγιο τους!..

Άλλά κι οι δυό μελλοθανάτοι κατάδικοι δέν έλλεισαν μύτι όλη τή νύχτα, δέν κοιμήθηκαν ούτε στιγμή. Η άγωνία τους τους κρατούσε ξυπνητούς, είχε διάψει τόν παρήγορο ύπνο απ' τιά βλέφαρά τους.

Ο Κοντογιώργος έλιπζε — πώς ξέρει πώς και γιατί — πώς ή εκτέλεσι του δέν θα γινότανε, πώς θ' άνεβάλλετο. Περίμενε να φτάσει σχετική τηλεγραφική διαταγή στη μοιραρχία, απ' τήν Άθήνα, με λαχάρα. Ποιός του είχε ύποσχεθεί τέτοιο πράγμα; "Αγνωστον....

Τό βέβαιον εινε όστόσο, πώς δταν έπεσε ή νύχτα, ο κατάδικος απέλιετο πειά. Δέν ύπρχε έλπις σωτηρίας. Θα τόν κόβαν.

Ο Αύγουστινος, ο πονηρός γέρο Έπτανήσιος, κατάλαβε τις σκέψεις του συντρόφου του, είδε τή μαύρη άπελπισία του τέλους και προσπάθησε να τόν παρηγορήσει :

— Κουράγιο, σύντροφε! Μιά ψυχή είν' αυτή. "Ας τήν πάρουν. Τί σήμερα, τί αύριο; ...

Στις 8 1/2 τό βράδυ, οι κατάδικοι ζήτησαν να φάνε. Τό στομάχι, βλέπετε, εινε άπαιτητικό και στίς πού κρίσιμες στιγμές τής άνθρώπινς ζωής.

— Τί θέλετε να σάς φέρουμε; τους ρώτησε ένας φρουρός.
— Ψάρια τηγανητά, είπε ο Αύγουστινος. Δέν τρώω κρέας... νηστεύω!

— Κι' εγώ νηστεύω, συμπλήρωσε ο Κοντογιώργος. Φέρτε μου λοιπόν και μένα ψάρια...

Μιλούσαν σοβαρά, βέβαια. Κακούργοι— Ξεκακούργοι, έννοούσαν να τηρούν τις νηστείες και μάλιστα στην περιστασι αυτή. Με τί

μούτρα θα παρουσιαζόντουσαν στον Έπουράνιο Κριτή, άν παρέβαν τις νηστείες;

Τέτοιους θεροζόληπτους κακούργους συναντά κανείς άπειρους στα έγκληματικά μας χρονιά. Με τό ένα χέρι σκοτώνουν και με τό άλλο κάνουνε τό σταυρό τους!... Μην ξεχνάτε έξ άλλου και τους ληστές του παλιού καιρού, που πριν επειρηθούν διαλαδήσετε ληστρική πράξι... πήγαιναν κι άναβαν κερί στην Παναγία!...

— Βοήθα μας, Κυρά Δέσπονα, και τιά μισά εινε δικιά σου!..

Πρωτόγονες αντίληψεις και συνήθειες.

Άφου δείτησαν, οι κατάδικοι ξεπαλώθηκαν κι έπιασαν τήν κουβέντα. Κουβεντολογούσαν άδιάκοπα ως τιά μεσάνυχτα. Προσπαθούσαν ίσως μ' αυτόν τόν τρόπο να ξεχάσουν...

Κουβέντα τήν κουβέντα όμως, τους ξανανόηξε ή όρεξι. Και κατά τιά μεσάνυχτα ξαναζήτησαν να φάνε. Τους έφεραν και τή φορά αυτή ψάρια τηγανητά, τιά όποια έτίμησαν δένότως. "Υστερα ξανάπιασαν τήν κουβέντα...

Στις τρεις τό πρωί παρακάλεσαν να τους δώσουν φαά και καφέ. Δέν τους άρνήθηκαν. Πληρώζε άλλωστε ή αυγή. Η ώρα του θανάτου των δέν ήταν μακριά.

Μετά μιάν άκόμα ώρα άρχισε να γλυκοχαράζει.

Ρόδνη και δλόδροση πρόβαινε ή αυγή.

Η πόλις ξυπνούσε...

Οι περιεργοί που είχαν ξενυχτήσει μπρός στο οίκημα τής μοιραρχίας, βρισκόντουσαν πειά στο πόδι. Πλησίαζε ή στιγμή που θα ικανοποιούσαν τήν περιέργειά τους, που θ' άποζημιωνόντουσαν για τήν δλονότιο άγρυπνία τους.

Νευρικοί, αλλά σιωπηλοί τώρα οι μελλοθανάτοι, βηματίζαν πάνω —κάτω στο καλλι τους. Η άγωνία τους έπαινε...

Τή στιγμή αυτή έφτασε στη μοιραρχία ο παπάς, ο όποιος επρόκειτο να έξεμολόγησε και να μεπαλάβη τους καταδικώους.

Ο Αύγουστινος κι ο Κοντογιώργος τόν δέχτηκαν, χωρίς να δισανατηγήσουν, αλλά και χωρίς να δείξουν καμιά συγκίνηση. Έξεμολογήθηκαν και κοινώνησαν τών Άγολώνων Μυστηρίων, μέσα σε λίγα λεπτά, κι δταν τελείωσε κι ή θλιθερή αυτή διατύπωση, τους παρέλαβαν οι χωροφύλακες που θα τους συνώδευαν από μέρος τής εκτέλεσως.

— Είν' ώρα; ρώτησε ο Αύγουστινος.

Ο έπι κεφαλής των χωροφύλακων έννομοτάρχης, αντί ν' άπαντήσει στην ερώτησί του, του είπε :

— Κουράγιο, μπαράμπα Πέτρο..

— Όσο για κουράγιο, δέν μάς άπόλεινε ποτέ, άπάντησε ο Αύγουστινος.

Μελαταιά, ή φωνή του έπρεπε και περπατούσε σαν μεθυσιμένος.

Τους κατέβασαν γρήγορα— γρήγορα κάτω σιδηροδεσμίους και τους επέβιβασαν σ' ένα άμάξι.

Ο πρό τής μοιραρχίας χήρος κι οι δρόμοι γύρω, ως τό παλιό Νεκροταφείο του Άγιου Άνδρέα, όπου είχε στηθεί από τή νύχτα ή λαμητήριος, ήταν γεμάτοι κόσμο. Μόλις άντίκρισε τήν άνθρωποπλημύθη αυτή, ο Κοντογιώργος συγκινήθηκε κι άρχισε να φωνάζη, ένω τ' άμάξι έσπυγε δλοταχώς :

— Σχωράτε με, άδέραφι!... Σχωράτε με!...

Όταν έφτασαν από μέρος που θα γνόταν ή εκτέλεσις, ο Αύγουστινος ήταν τόσο ξεανηλιμένος, που παρέστη ανάγκη να τόν βοηθήσουν για να κατέβη από τό άμάξι.

Διάβασαν κατόπιν τις άποφάσεις του δικαστηρίου στους δυό μελλοθανάτους και τους παρέδωσαν τέλος στους δημίους.

Ο δήμιος Τελώνης έσπυψε πη στιγμή αυτή και ψεύθηκε κάτι στο αυτί του γέρο Αύγουστινου. Τί του είπε; Μυστήριο....

Τους ανέβασαν ύστερα επί του ιερωμάτου.

Πριν τόν δέσουν στην ειδική σαίδα, ο Αύγουστινος ζήτησε τρεις φορές συγχώρησι απ' τό λαό. Άμέσως κατόπιν είπε τιά έξήξι :

— Άδέραφι, δέν τ' έπραξα, δέν τό έπραξα περι συμφοράν για χήματα, αλλά περι φιλοτιμίας...

(Άκολουθεί)

Ο ραδιισμός των πελμάτων του κατάδικου.

(Παλιά, σπανία γκραβούρα)